

NAROZENÍ JANA KŮTILE

Převod materiálu

David Neřil

Pořadí v lekci

2

Žalmy 9:2-3 Hospodine, celým svým srdcem ti vzdávám chválu, o všech divuplných činech tvých chci vypravovat. Budu se radovat, jásosem tě oslavovat, tvému jménu, Nejvyšší, přit žalmy.

Liturgické čtení-L 1,8-13

Klíčové pojmy, dobové a textové souvislosti

- byli spravedliví a neměli dítě (v.6-7) - charakterizuje výchozí situaci evangelista. Bezdětnost znamenala vlastní životní prohru, ne-li rovnou Boží prokletí a trest. Jde tedy velice těžko dohromady s výslovnou charakteristikou spravedlivého života Zachariáše a Alžběty – má to snad znamenat, že život Božích spravedlivých „nemá budoucnost“?

Způsob líčení i beznáherná zápleтка však velice dobře zapadají do základního biblického (tj. – pro evangelistu Lukáše a prvotní církev – starozákonního) rámce líčení velikých skutků Hospodinových. Tam, kde – po lidsku viděno a zhodnoceno – už nelze nic čekat, vytváří Hospodin nové, nečekané, ale o to jedinečnější šance k životu vpravdě svobodnému i spravedlivému.

Zároveň tu evangelista ve shodě s nejvýznamnějšími starozákonními vypravěči zdůrazňuje: vždycky, když se s Božím lidem začíná dítě něco důležitého, začíná Bůh s těmi, nad kterými jejich úspěšnější současníci ohrnují nos.

- jméno Zachariáš - znamená „Hospodin pamatuje“. Úděl a také reakce Zachariášova v chrámě však spíše napovídají, že se smířili s tím, že na něj Hospodin zapomněl.

- chrám –a vůbec Jeruzalém - hraje v Lukášově svědectví významnou roli. Je mu symbolem Boží věrnosti a především starozákonní tradice, bez které se prostě křesťané neobejdou. Přiblíží o Ježíšovi (nikoli Ježíšovi), k němuž patří i otec Jana Kůtile, začíná a pokračuje se završí v Jeruzalémě (Lk 9,51; 24,33.36.49.52n). Odtud se pak jako evangelium rozběhne dál do světa.

Přiblíží spasitele Ježíše spatřuje a předává jako pokračování a svým způsobem vyústění mocných činů Hospodinových z příběhu Izraele. Proto má jeho líčení v 1. a 2. kapitole tolik rysů evokujících základní události spásy v dějinách lidu staré smlouvy.

- anděl - se představuje jako jeden z populárních Božích „přisídících“. Gabriele zmiňuje Da 8,16, v pozdním židovském „rozškatulkování“ anděl (z 2. a 1. stol př. n.l.) stál z andělů nejvyšší. Jestliže „byl poslán“ sám andělský „šéf“, naznačuje to, že se chystají věci nadmíru důležité pro samotný „zamlčený podnět“.

- poselství - rozhodující zůstává andělova *funkce* (v. 19) - jsem poslán, ABYCH MLUVIL. Poselství tohoto nebeského kazatele zní jako zvěst překvapivá, a o to víc radostná. Novota znamenala pro starověkého člověka cosi nebezpečného, nechtěného, podezřelého. Narození syna je pak ohlášeno jako důvod veliké radosti.
 - neboj se – setkání s archandělem není pro Zachariáše (ani pro ostatní) běžná praxe, přestože je kněz. Jeho strach je výrazem „bázně před Hospodinem“ (viz např. Iz 6,1-5). Základní „náboženskou zkušeností“ je zážitek Boží jinakosti, překvapivosti, rozpoznání, že „všechno je jinak“ – a s tím souvisí také úzkost, „co mi tohle setkání přinese?“ Proto pokaždé Boží posel zaříná svou řeč slovy „Neboj se!“ (viz též L 1,30 a 2,10).
 - Zachariášova nřmota - nedovržený svůdek, který neumí bezvýhradně poříkat s Božím zaslíbením a jeho naplněním, „nemá, co by řekl“. Nevykládejte tuto nřmotu jako Boží trest. Gabrielovo poselství narazilo na Zachariášovu zažitou skepsi, „zarazilo se“ o ni – a on ho nemůže vyříditi dál. Teprve Janovo narození bude přiležitostí k nové promluvě.
 - Jan - znamená „Hospodin je milostiv“. Nové Boží řiny jsou od začátku předznamenány právě tímto jménem.
 - Zachariášova píseň (1,68-79) - ze země se první dobrořečení za příchod spásy (v. 71) ozývá ještě než se narodí Ježíš. Narození „předchůdce“ Jana prolamuje dny jakési Boží „neřinnosti“. Zachariášova důková píseň oslavuje: ta stará tradice, která začala s Abrahamem (v. 73), tradice vyvolení, zaslíbení, oslovení, nasměrování povoláných k budoucnosti, není odepsaná ani vyduchlá, ale nabrala novou sílu. Nikoli ovšem proto, že je stará nebo prostě tradice, ale protože Bůh „navštívil, vykoupil, vyzdvihl roh“ atd.
 - Zachariáše tu nemáme jako toho, kdo vypráví „vánoční pohádku“ vnukům, co ji ze zvyku a otráveně vyslechnou, ale jako toho, který na stará kolena radostí a vděčností křepčí nad tím, jakou šůavu dostal přibůh Božího díla – a s ním i lidská důvěra.
- ### ÚSKALÍ PŘIBŮHU
- ohlášení Jana Křtitele a narození Ježíšovo jsou texty tradičně spjaté s adventem a Vánocemi. Důtem můžete bez rozpaků povědět, že přibůh je důležitější než řlenění církevního roku. Když Lukáš svůj spis sepisoval, netušil, že na jeho základě jednou vznikne církevní rok. Jemu šlo daleko spíš o další pokračování a dynamiku přibůhu spásy - a ten se důje bez ohledu na naše církevní-liturgické rozpoložení.
 - nebojte se mluvit o Lukášovi jako tradentovi a spolutvůci. Zamezí se tak alespoň trochu iluzi, že z *evangelií lze sestavit* cosi jako *Ježíšův životopis*. Takový dojem podporuje především ten způsob vypravování, který řerpá napěskáku z řzných evangelií. Proto se nebojme zdřaznit, že vzniku evangelia předchází proces, na němž se i „evangelista“ podílí. Že tuto jedinečnost jednotlivých evangelistů lze v katechezi zpřístupnit i těm nejmenším, ukazuje dobře TdV (s. 127,187,195). Sama církev tuto řznorodost podtrhla, když do novozákonního kánonu přijala řtyři podání evangelia, nikoli jednu harmonizaci.
 - budou-li se důti vyptávat, jak je to možné, že se přestářlému manželskému páru může narodit potomek, upozorněte, že Lk nevypráví přibůh jako lacinou senzaci (pro Blesk ři Novu), ale jako svědectví, které sleduje „logiku“ Božích řin s Izraelem (připomeňte Abrahama a Sárů a podobné případy).
 - nekritizujte lacině Zachariášovu nedověru. I „spravedlivého“ totiž zaskočí, když Hospodin neřekane projeví svou věrnost a vysvobuzující moc.
 - chvalozpěvy Zachariáše (a Marie) jsou trochu v napětí s tím, co se pak v evangeliu (ne)děje. Nejsou to tedy předpovědi, ale výraz *ořekávání*, které se řeba naplní, ale jiným způsobem. Písně se „ohlížejí dozadu“, citují a aktualizují Písmo, a uvádějí nás do napjatého ořekávání, co a jak se teě odehraje kolem Ježíše.

- individualizace příběhu - přestože Lk vypráví o jednotlivých členech jedné rodiny, nesmíme zapomínat, že v tomto dŕní jde o Boží jednání s celým lidem víry, ne pouze o řešení problémů jednotlivců. Tak jako Abraham je modelovou postavou pro celek Božího lidu, je jí i Zachariášova rodina (a bude jí i Marie). Nedovŕa i víra, smutek i ŕásot jsou projevy společenství víry.

- Lukášovo pojetí andělského působení - Lukášův způsob vyprávění může dnes ve ŕtenáři vzbudit dojem, že si Pán Bůh všechno s pomocí svých služebníků – andělů – zařídí sám a s lidmi hýbe jak s figurkami na šachovnici. Nesmí ovšem zaniknout, že tváří v tvář zvěsti Božích poslů jde především o lidskou zodpovědnost, jak s předávanou zvěstí naložit, zdali se jí otevřít, nebo odmítnout. Zachariáš se nechal určit svou nedovŕrou, zatímco Marie (ve velmi podobné situaci) poselství od Boha přijímá, přestože jí přinese nejednu obtíž.

POMŔCKY

- obrázek chrámu, obrázek ŕi foto starých lidí, obrázek novorozenčte

- křřžovka, jejíž tajemkou je nŕŕí jméno

MOTIVAČNÍ UVEDENÍ DO PŘÍBŔHU

Otázka pro mladší a střední školní věk:

Kdo rozhodl, jak se budeš jmenovat? (otec, matka, přibuzní?) Po kom se jmenuješ? Máš ještě další křestní jméno?

Motivace potrhne motiv příchodu nového života a otázku kontinuity, resp. diskontinuity. Umožňuje zvýraznit motiv „nového“ jména pro Jana, které potrhne, že jeho příchod nevyplynul z obvyklého životabhu a stŕídání generací, nýbrž je iniciativou, která nejprve překvapí a zaskočí.

Připravovali jste se už někdy na nějakou důležitou zmnů – např. na začátek školy? V ŕem ta příprava spořívala (koupě aktovky, výuka ve školce...)? Pomohlo vám to, když jste do školy začali chodit?

Tato motivace umožní představit ohlášení a příchod Jana Křtitele jako „čas příprav na zmnů“. Při vyprávění pak zdŕaznŕte, že před Ježíšovým příchodem bylo potřeba i zbožné chystat na zmnů – a že je tyto zmnůny zaskoily.

Otázka pro starší školní věk:

Proč nestačí jen pár „slov o Ježíši“, nějaký církevní „reklamní slogan“, „hláška“, pár písniček, jedno vyznání víry? Proč trávíme tolik času nad rŕznými příběhy o Ježíši?

Touto motivací si připravíte pŕdu pro rozhovor Teofila a Lukáše (viz Klíčové pojmy)

Pro Teofila:

Teofil může přijít např. s otázkou, která reaguje na předchozí dedikaci: Proč nestačí jen „pár slov“ o Ježíši (nějaký církevní reklamní slogan)? Proč trávíš tolik času nad různými příběhy o Ježíši? Lukáš na to může odpovídat: jak teď tak poslouchám, tak budu muset zařít ještě víc zešíroka – a připomenout, do jakého příběhu patří příběh Ježíšův.

OSNOVY VYPRÁVNÍ

poznámky a osnova pro mladší školní věk:

Můžete využít navržené motivace a osnovu vyprávění založit na významu dvou jmen: Zachariáš a Jan. Úděl Zachariáše a Alžběty jako by ztělesňoval přesvědčení, že Bůh už příběh svého díla pustil z rukou, že zapomněl na své věrné a ponechal věci, ať si běží vlastním spádem. Do tohoto rozpoložení vpadá zvěst, že Bůh nezapomněl, jedná, především tak, že „je milostiv“.

- I. Motivační uvedení
- II. Úděl Zachariáše a Alžběty - nezapomněl Bůh už na svůj lid?
- III. Překvapený Zachariáš slyší andělovo poselství
- IV. Janovo jméno zároveň označuje Boží program

poznámky a osnova pro střední a starší školní věk:

Pokud využijete poslední z navržených motivací, můžete vyprávět podle osnovy:

- I. Motivace
- II. Teofil se ptá, nať ještě potřebuje poslouchat příběhy
- III. Bezdětní spravedliví manželé
- IV. Andělské zjevení a Zachariášova báze
- V. Andělské zvěstování a Zachariášova nedůvera
- VI. Zachariášova námeta a Alžbětino těhotenství
- VII. Zachariáš promluví – a děkuje Bohu za jeho věrnost

VYPRÁVNÍ

I. MOTIVACE

Určitě jste už viděli sněženku. Je to krásná kytká. Ale lidé ji mají rádi ještě z jiného důvodu. To proto, že je to znamení. Když vyroste, tak to znamená, že se bude něco dít. Když někdo uvidí sněženky, tak se může

radovat. Protože když vykvetou, znamená to, že zima je konečně pryč, končí krátké dny a dlouhé noci. Přichází teplo a jaro.

II. ZACHARIÁŠ A ALŽBĚTA

Zachariáš se však radoval jen málokdy. Zachariáš byl kněz a celý život sloužil Hospodinu v chrámu v Jeruzalémě. Ale nejenom v chrámu. Zachariáš sloužil Bohu i ve svém životě. Ke všem lidem byl vždy spravedlivý a poctivý. Nikomu neubližoval, nebyl lakomý a pomáhal tomu, kdo to potřeboval. Sousedé ho měli rádi, a tak žil spokojeně se svou ženou Alžbětou. Ale když jste se zeptali kohokoliv z jeho přátel, kdy naposledy viděli, že by se Zachariáš usmál nebo zaradoval, tak si nikdo nemohl vzpomenout.

Protože Zachariáš a Alžběta měli v sobě jednu velkou bolest. Když přišel večer a seděli spolu u stolu, mysleli oba na totéž. Kéž bychom měli dítěátko. Kéž bychom nezůstali sami.

Když byli mladší, tak se za to společně modlili každý den. Drželi se za ruce a Zachariáš říkal: „Pane Bože, moje jméno znamená, že na mě pamatuješ. Nezapomeň na nás prosím ani v této věci. Ať se můžeme radovat z toho, že jsme rodiče.“ Alžběta se modlívala jen potichu pro sebe, ale stejně úpnlivě. A tak to šlo den za dnem, rok za rokem. Jenže jak byli starší a starší, jejich naděje byla menší a menší. Nakonec se za to už ani modlit nedokázali. Jen tak seděli a mlěli a vypadalo to, že už ani na nic nečekají.

Už jste někdy o něco hodně stáli? Co to bylo? O čem přemýšlí, když dlouho prosí a nic se neděje? Co znamená přísloví: „Naděje umírá poslední“?

III. ZACHARIÁŠ V CHRÁMU

Každý kněz patřil do jednoho z oddílů, které se střídaly ve službě v chrámu. Jednoho dne přišla řada na oddíl, ve kterém sloužil Zachariáš. Kněží mezi sebou losovali, komu připadne zvlášť důležité úkol: obětovat Hospodinu ve svatyni voňavé kadidlo. Vylosovaný pak vzal kadidlo a zapálil je na oltáři uprostřed svatyně. Jeho dým pak stoupal vzhůru, tak jako vzhůru k Bohu vystupují naše modlitby.

Los tentokrát padl na Zachariáše. Ten vzal opatrně do rukou miskou s kadidlem a vstoupil dovnitř. Šel pomalu, a než se zavěsily dveře, tak slyšel, jak se venku modlí velký zástup. Uvnitř svatyně bylo ticho. Zachariáš slyšel jen zvuk svých kroků po dlažbě. Vtom se mu zatřásla ruce. Vedle oltáře na kadidlo najednou někoho uviděl. „Kdo to je? Kdo by se sem jiný dostal kromě mě? Posel. Posel Boží. To je jistě anděl,“ prolétlo Zachariášovi hlavou. Nemohl najednou udělat ani krok. Jen se třásl a byla v něm malá dušička.

„Neboj se, Zachariáši,“ řekl neznámý. „Tvá prosba byla vyslyšena; tvá manželka Alžběta porodí syna. Pojmenuješ ho Jan. Jan znamená Boží smilování. A bude to zvláštní dítě. Bůh bude s ním a jeho život bude patřit Bohu. Mnozí se díky němu navrátí k Hospodinu. Tvůj syn, Zachariáši, bude znamením pro mnohé, že Bůh sám přichází.“

Zachariáš nevěděl, jestli se má smát, nebo plakat. Takové štěstí. Pro něho, pro Alžbětu i pro mnoho dalších lidí. A takový syn se narodí zrovna jemu. Jenže pak jeho oči sklouzly dolů a on uviděl své vrásčité ruce, které svíraly miskou s kadidlem. „Ale vždyť já už jsem stařeček,“ řekl potichu. „A Alžběta stejně tak. Jak by se něco takového mohlo stát?“

Ten druhý chvíli pozoroval Zachariášovy rozpaky a pak řekl: „Jsem Gabriel a poslal mě sám Bůh. Já jsem měl vyříditi tu dobrou zprávu tobě a ty zase druhým lidem. Když mi nevěříš, budeš tedy mlčet. A budeš mlčet až do dne, kdy se splní má slova.“

Venku už skončily modlitby a v davu to šumělo. Všichni se divili, kde ten Zachariáš je? Proč mu to trvá tak dlouho? Konečně se otevřely dveře. Zachariáš chvíli stál ve dveřích a rukou si zakrýval oči na prudkém slunci. Pak sestoupil po schodech. Lidé se k němu sbíhali a jeden přes druhého se ptali, co se děje a jestli je v pořádku. Ale Zachariáš jenom bezmocně rozhazoval rukama a nepromluvil ani slovo. Nakonec i ostatní pochopili, že se stalo něco mimořádného, a tak už na něj nenaléhali. Zachariáš sloužil v chrámu ještě několik dní a pak se vrátil domů.

Jak podle vás vypadá anděl? Víte, co znamená to slovo angelos? Už jste někdy potkali někoho, kdo vám vyřídil něco od Boha?

IV. NAROZENÍ JANA

Netrvalo dlouho a Alžběta zjistila, že je těhotná. Nežekla o tom žádnému člověku, dokud to na ní nebylo vidět. Ale mluvila o tom s Bohem. Už zase sedávali se Zachariášem ve dveřích u stolu a modlili se. Oba mlčeli, ale oba věděli – Bůh na nás nezapomněl. A nejen na nás. Nezapomněl na svůj lid. Dal nám velikou radost, která tu bude nejen pro nás, ale i pro ostatní.

Když přišel čas, narodil se Alžbětin syn. Po osmi dnech se celá rodina i přátelé sešli k obězce, která se u židovských chlapců dává na znamení smlouvy Izraele s Hospodinem. Dítě při té příležitosti také dostalo jméno. Jenže Zachariáš nemohl promluvit a tak někdo navrhl: „Ať se jmenuje po tatínkovi, Zachariáš!“ „To je nápad,“ souhlasili ostatní. Ale Alžběta vstala a řekla: „Ne, bude to Jan.“ „Ale tak se přece u vás nikdo nejmenuje,“ namítl kdosi. „Zeptejme se Zachariáše,“ řekl jiný. „Zachariáš, napiš nám, jak se má jmenovat tvůj syn.“ Podali mu tabulku a Zachariáš na ni napsal JAN.

A v tu chvíli Zachariáš zase mohl promluvit. A jeho první slova byla slova modlitby: „Chválíme tě Bože, protože ty jsi na nás nezapomněl. Od tebe přijde spasitel z rodu Davida tak, jak o tom mluvili proroci od pradávna. - A ty, můj synu, budeš prorok Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem, abys mu připravil cestu a dal jeho lidu poznat spásu.“

Když Jan vyrostl, odešel na poušť, aby se připravil na své poslání.

Práce s obrázkem: Namalujte a hovořte o tom, co hezkého jste už nečekali a ono se to splnilo.

V. ZÁVĚR

Vzpomínáte si ještě, jak jsme na začátku mluvili o sněženkách? Těšíme se z nich jako z každé kytky, protože je krásná nebo hezky voní. Ale sněženka je ještě zvláštní tím, že ohlašuje konec zimy. Je znamením, že jaro přichází.

A tak je to i s Janem. Zachariáš a Alžběta měli určitě velikánskou radost, když se dozvěděli, že budou mít miminko. Zvlášť po takové době. Ale my můžeme vidět ještě dál. Narozením Jana začaly věci mnohem větší a důležitější. Začala událost, která znamená radost pro nás až dodnes. O Janovi ještě uslyšíme v dalších příbězích. Zatím si můžeme zapamatovat, že to není jen tak nějaké dítě. Že se něco chystá. Tak jako když uvidíme sněženku, není to kytko jako každá jiná, ale víme – jaro už se blíží, už je tu.

Máme i my od Boha nějaké poslání? Zkuste mluvit co nejkonkrétněji – ve škole, doma, mezi kamarády.

MODLITBA

Pane Bože, děkujeme ti za své rodiče, děkujeme i za všechny lidi, s nimiž tady na světě můžeme žít. Děkujeme za každé narozené dítě, děkujeme i za svůj vlastní život. Ty jistě i nám svěřuješ nějaké poslání. Veď nás, abychom tvé Slovo slyšeli a abychom ochotně i moudře činili vše, co od nás očekáváš. Amen.

PODNĚTY PRO ROZHOVOR

- které jiné biblické příběhy vám tento oddíl připomíná?
- kdo je dneska poslem překvapivě dobrých zpráv?
- víte o nějaké změně k lepšímu, kterou už nikdo nečekal?
- musíme se i my nějak připravovat na zvěst o Ježíši Kristu nebo stačí, že Bůh kdysi poslal Jana Křtitele?
- může nás nějaký učitel dokonale připravit na zvěst evangelia?
- znáte jednotlivá období církevního roku? Které z nich je zaměřeno na příchod Ježíše Krista?
- víte, co znamená vaše jméno? Chtěli byste se jmenovat jinak?
- je důležité znát význam svého jména? - už vám něco „vyrazilo dech“? Už jste někdy „oněmli“ úžasem?
- znáte někoho, kdo má stejné jméno jako jeho tatínek nebo maminka?
- o čem se říká, že je to jenom tradice, že to je tradiční názor?
- znáte nějaké lidové tradice?
- znáte nějakou stejnou radostnou píseň ze „Svítá“ nebo „Bud Tobě sláva“ či „Evangelického zpěvníku“?
- znáte lidi, kteří říkají, že nepotřebují žádnou církev?

Hra na mého posla – Zachariáš: Zástupce jednoho družstva musí svému družstvu rychle, ale hlavně spolehlivě vyřídít zprávu (příkaz, otázku) od druhého družstva. Posel smí hrát pantomimu, nebo napsat omezené množství slov.

Odkaz na pracovní list

[2 Narození Jana Křtitele](#)

Odkaz na píseň

[Jdou, stále jdou se zprávou \(SV115\)](#)

[Zachovej nám víru dobrou \(SV389\)](#)

[Otevřete brány hradeb kamenných](#)

[Poděkujme svému Pánu \(EZ223\)](#)

[Aj, čas vzácný přišel, v němž Pán slávy vyšel](#)

[Nám pomoz, Pane milý \(EZ631\)](#)

[Buď Pánu čest! Ó přijte píseň chvály](#)

[Radujte se, bratři, neboť blízko je Pán](#)

Cílová skupina

[Školní](#)

[Mladší školní](#)

Katechetické cykly

[Pozvání na cestu - Evangelium Lukášovo](#)

Biblický odkaz (kat)

[Lukáš 1,5–25](#)

[Lukáš 1,57–80](#)